

Часа бѣше 8—8½ вечерята, когато ни въвѣдохъ въ едно отъ тия подземия. Не бѣ по-високо отъ 2 метра. Отъ къмъ сѣверъ бѣше раздѣлено на три отдѣления. На противоположната страна имаше двѣ малки прозорчета, прѣзъ които едвамъ блѣщукаше свѣтлината. Щомъ стѣпихме тамъ, посрѣщна ни тѣжъкъ и плесенясълъ въздухъ. Цѣлото ми тѣло потрѣпера. Смаяхъ се. Забравихъ се на мѣстото си, безъ да прѣстѣпвамъ. Отъ веднажъ се стрѣснахъ и продължихъ пѣтя си отъ ударитѣ на келикчията, придружени съ псувни. Азъ послѣденъ влѣзохъ, слѣдъ което вратата се затвори. Прѣдъ вратата нѣщо като коридоръ съ около 4 м. дължина и около 1—2 м. ширина. Той дѣлеше другитѣ двѣ отдѣления, на които вратитѣ бѣха на изтокъ и сѣверъ. Тука бѣа на тѣпкани затворницитѣ като скомрии. Имаше около 45 човѣшки сѣщества, плодъ на Панагюрското въстание. Повечето бѣха отъ селата Мухово, Раково, Петричъ, Поибренъ и Калугерово. Между тѣхъ имаше единъ свещеникъ и игумена Кирилъ отъ Калугерския манастиръ, другаръ на Бенковски. Имаше сѣщо и двама наши хора Димитръ Начевъ и Никола Радевъ и единъ хайдтинъ Ради, родомъ отъ едно Софийско село. Едина кракъ на послѣдния бѣ окованъ въ желѣзо. Той служаше за шпионинъ на властта въ затвора. Когато ний влѣзохме вжтрѣ, всички скочиха на крака, посрѣщнаха ни, като ни направиха добъръ приемъ. Очитѣ имъ бѣха прозълзени. Настаниха ни въ източното отдѣление въ което бѣха и нашитѣ другари. Съвършено изнемошѣли бѣхме. Налѣгахме на голитѣ дѣски да си отпочиваме.

На утрината, слѣдъ изгрѣването на слънцето, часа по 6½ дойде келикчията, отвори вратата, като изрѣва кучешката: *»хайде, байъ комиталаръ, дювлетъ душманларъ, излъзте да се разходите.»* Той бѣше на възраст около 60 годишенъ, прѣгърбенъ, съ лице набръчкано и сухо прилично на маймунско. Очитѣ му сини и хлѣтнали въ черепа. Носътъ му голѣмъ